

ת"ד 6532/08/14 - מדינת ישראל נגד דן חיים כרם

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 6532-08-14 מדינת ישראל נ' כרם
תיק חיצוני: ת.ד. 013875-13

בפני	כבוד השופטת כרמית פאר גינת
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	דן חיים כרם

נימוקי הכרעת הדין

1. בתאריך 5.1.17 ניתנה הכרעת הדין, בה הודעתי כי אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. להלן נימוקי הכרעת הדין:
2. כתב האישום שבפניי מייחס לנאשם אחריות להתרחשותה של תאונה: על פי המתואר בו, ביום 19.12.13, סמוך לשעה 15:30, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג "יונדאי" בדרך דורי בחיפה, בכביש דו-נתיבי, והגיע לצומת עם רחוב פינסקר בחיפה, סמוך לבית מס' 44.
3. על פי המתואר בכתב האישום, בזמן ובמקום הנ"ל, ומימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשם, חצה את הכביש סמוך למעבר החצייה, בהליכה מהירה, הולך הרגל אלחנן צבי נוישטט (יליד שנת 1998), שהספיק לחצות כ-4 מטרים עד שנפגע. לפי כתב האישום, הנאשם נהג רכבו ברשלנות בכך שלא שם לב לדרך, לא איפשר להולך הרגל להשלים החצייה בבטחה, בלם באיחור ופגע בו.
4. כתוצאה מהתאונה, הולך הרגל נחבל בגופו ונזקק לטיפול רפואי. הוא נחבל חבלות של ממש, בכך שאובחנו לו שברים בשיניים 22, 21. כמו כן, נגרם נזק לרכב הנאשם.
5. הנאשם הואשם בעבירות של נהיגה רשלנית, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים החצייה בבטחה והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף.
6. אירוע התאונה אינו מוכחש. יחד עם זאת, הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, בכל הנוגע לעובדה כי

התאונה התרחשה על מעבר החצייה ובאשר לאחריותו לגרימת התאונה.

7. אף אין מחלוקת בין הצדדים כי התאונה גרמה לחבלות של ממש אצל הולך הרגל. הולך הרגל נחבל בראשו ובפלג גופו השמאלי, אושפז בבית החולים לצורך בדיקות והשגחה ושוחרר למחרת במצב טוב וכשאובחנו לו שברים בשיניים 22, 21. זאת, לאור סיכום האשפוז שהוגש (ת/3), המעיד על הפגיעות שאובחנו בבית החולים לאחר התאונה.
8. מטעם התביעה העידו בוחן התנועה, רס"מ אפי דרורי, והעד שי גוליק (להלן: "גוליק"), שנהג באמבולנס מאחורי רכב הנאשם.
9. מטעם ההגנה העיד הנאשם.
10. רס"מ אפי דרורי (להלן: "הבוחן"), אשר שימש בוחן באירוע, ערך דו"ח בוחן (הוגש וסומן ת/9) וכן תרשים תאונה (ת/11), סקיצה ודו"ח ממצאים (ת/6), ערך מזכרים (ת/8 ו-ת/10), צילם תמונות בזירה וערך אותם על גבי לוח תצלומים (ת/12). כמו כן, גבה את הודעת הנאשם (ת/4) ואת הודעת הולך הרגל (ת/2).
11. בסעיף 4 לדו"ח הבוחן (ת/9), בעניין שדה הראייה, צוין כי בכיוון נסיעתו של הנאשם, ברח' פינסקר בחיפה, מכיוון כללי גשר פז לכיוון כללי מרכז זיו, שדה ראייה פתוח לפניו למרחק של 100 מ' ויותר, ללא הגבלה או הפרעה, וניתן לראות את מעבר החצייה ואת השילוט בעניינו.
12. במסקנות הדו"ח (ת/9) ציין הבוחן כי רכב א' (רכב הנאשם) נסע ברח' פינסקר בנתיב השמאלי, הולך הרגל חצה מימין לשמאל בכיוון נסיעת הרכב ורכב א' פגע עם פנס קדמי ימני ומראה ימנית בהולך הרגל. עוד נקבע כי הגורם לתאונה הינו גורם אנוש; על פי שחזור התאונה, התאונה הייתה בלתי נמנעת, ובחישוב המהירות בה התאונה הייתה נמנעת, נמצא כי על הרכב היה לנסוע במהירות של 33.5 קמ"ש. במזכר שערך הבוחן ביום 20.7.14 (ת/10) הוא הבהיר כי אין סתירה בין סעיפי המסקנות לעיל וכי לאור החישוב שערך, התאונה הייתה נמנעת במהירות של 33.5 קמ"ש.
13. בחקירתו הנגדית אישר הבוחן כי החל לעבוד כבוחן בחודש יוני 2013, כחצי שנה לפני התאונה (עמ' 5 לפרוטוקול, שורות 23-26) וכן השיב כי לא ערך בתיק הנדון ניסוי שדה ראייה, למרות הנחיית המדור בעניין זה (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 5-17). הבוחן גבה את הודעתו במשטרה של שי גוליק, שנהג מאחורי הנאשם, ואישר בבית המשפט כי על פי הודעה זו שגבה, המצב במקום היה סינוור קשה על ידי השמש וכי שדה הראייה היה כ-10 מ' בלבד (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 4-7). הבוחן נשאל גם מדוע לא חזר למחרת באותה השעה כדי לבחון באותם תנאים האם יש מצב של סינוור, והשיב כי כל החקירה התבססה על טענות הנהג בעניין הסינוור וכי לא היה כל ספק שהיה סינוור בקורות התאונה והשאלה היא בנוגע לזהירות שהיה שצריך לנקוט כאשר הנהג נתקל לראשונה בסינוור טרם הגעתו למעבר החצייה (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 8-11).

14. כמו כן, נשאל הבוחן בחקירתו הנגדית מדוע לא הוסיף את סינוור השמש בזמן התגובה של 1.05 שנייה שקבע בדו"ח. הוא השיב כי הנאשם מכיר את מעבר החצייה ולכן לא קיים אלמנט ההפתעה (שורות 24-27). עוד הוא נשאל מדוע קבע זמן חצייה של 2.4 מ"/שנ', בעוד שחוזר ההדרכה מדבר על טווח של 2-2.8, לאחר שהתפרסמה, לדבריו, חוות דעת מקצועית שלפיה יש לקחת תמיד את הערכים העליונים לטובת הנאשם, וכן מכיוון שהילד רץ. החוקר השיב כי לקח את הערך הממוצע - 2.4 מ"/שנ' (עמ' 8 לפרוטוקול, שורות 6-19).
15. באשר לקביעת הבוחן במסקנות הדו"ח (ת/9) כי התאונה היא בלתי נמנעת, הוא נשאל בחקירתו הנגדית האם במהירות חצייה של 2.8, אם אכן היה בוחר את הערך העליון לצורך החישוב, התאונה הייתה יותר בלתי נמנעת, והשיב שלא בהכרח נכון, מכיוון שככל שמהירות הולך הרגל עולה, ייתכן והולך הרגל היה חולף ולא נפגע כלל (עמ' 9 לפרוטוקול, שורות 4-7). בעניין זה, התבקש החוקר לחשב את נקודת האימפקט במהירות של 2.8, ועל פי החלטת בית המשפט, היה עליו לבצע את החישוב הנדרש ולהעביר את החומר לסנגור על ידי התביעה עד ליום 1.3.16, בתוך שבועיים מיום הדין (שורות 8-17). חישוב זה לא הועבר אליו או אל בית המשפט עד כה.
16. עוד נשאל הבוחן בחקירתו הנגדית כיצד ביצע את ניסוי שדה הראייה ומדוע לא ביצע אותו ברכב הנאשם. הוא השיב כי ביצע אותו בניידת סקודה פרטית וכי "לא תמיד אנו מבצעים את ניסוי שדה הראייה ברכב המעורב בתאונה, עוד לפני שאנו יודעים מה מצבו" (עמ' 9 לפרוטוקול, שורות 29-30; עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 1-3). בנוסף, נשאל מדוע ערך את דו"ח הבוחן רק 3 חודשים לאחר התאונה והשיב כי היום קשה לו לדעת מה הסיבה לכך (עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 11-12). לאחר מכן, נשאל האם הוא יכול לשלול כי הולך הרגל ירד לכביש אחרי מעבר החצייה, והשיב כי הולך הרגל טען בהודעתו שחצה בערך שני מטר קדימה ממעבר החצייה. הבוחן טען כי הוא לא שולל ולא מאשר זאת והוא לא בדק איתו במקום האירוע היכן בדיוק הוא ירד לכביש (שורות 16-24).
17. העד שי גוליק, שנהג באמבולנס ונסע מאחורי רכב הנאשם בעת התאונה, העיד בבית המשפט מטעם התביעה. בחקירתו הראשית סיפר כי האירוע התרחש בעלייה של כביש דורי, ממש בפנייה של מועדון הספורט לפני מעבר החצייה. לדבריו, היה ממש מסנוור ושמש חזקה, ועל כן האט את מהירותו והוריד את הסוכך (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 14-16). הוא נשאל באיזה מרחק יכול היה להבחין במעבר החצייה ובאיזה שלב לעניין הסינוור, והשיב כי הסינוור היה בערך כמה עשרות מטרים לפני מעבר החצייה וכי בהמשך העלייה זה היה הרבה יותר חזק. בנוגע למעבר החצייה, הוא השיב כי הוא ראה אותו מרחוק, גם משום שהוא מכיר את האזור וגם כי יש שלט של מעבר חצייה, וגם בזמן הסינוור רואים את השלט, כי לא כל העלייה מסנוורת וזה מדורג (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 1-4).
18. בחקירתו הנגדית נשאל גוליק האם אכן האירוע היה ב-19.12.13 ואילו הוא מסר את עדותו רק ב-5.2.14. הוא אישר זאת וציין כי אכן הודעתו נמסרה הרבה זמן אחרי (שורות 11-12). הוא אף אישר את הדברים שאמר בהודעתו במשטרה, כשהאירוע היה טרי יותר מבחינתו, הן בנוגע לשדה הראייה של 10 מ' והן שהשמש במקום הייתה מסנוורת נורא (שורות 13-20). עוד הוא נשאל האם אכן העיד כי "לשנייה הדמויות נעלמו"

והשיב כי הוא זוכר דמויות שהתקרבו למעבר החצייה וכשהתקרב לרכב זה נעלם לו והן נראו יותר מעומעם בגלל הסינוור (שורות 27-30; עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 1-2). הוא נשאל גם האם לדעתו גם הרכב של הנאשם לא היה מבחין בהן והשיב "יכול להיות" (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 31-32). עוד הוא השיב לשאלת הסנגור כי הבוחן לא יצא איתו לשטח ולא עשה איתו שחזור בשום שלב (שורות 3-8).

19. בחקירתו החוזרת נשאל גוליק האם שדה הראייה היה פתוח והשיב בחיוב (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 13-15) וכן האם הבחין במעבר החצייה והאם יש שילוט. הוא השיב כי הוא הבחין בו כי הוא כבר מכיר, ואם הוא זוכר נכון יש תמרור של מעבר חצייה, "אבל מבחינת סינוור יכול להיות שלא ראו אותו". הוא נשאל גם האם לפני הסינוור, כששדה הראייה פתוח, אפשר להבחין במעבר החצייה והשיב בחיוב (שורות 16-22).

20. מטעם ההגנה העיד, כאמור, הנאשם. בחקירתו הראשית הוא סיפר כי שנה לאחר האירוע, באותו תאריך ובאותה שעה, נסע שוב באותו מקום ומבחינת הסינוור הוא חושב שזה היום והשעה בשנה שהשמש הכי נמוכה ונמצאת מעל הבתים שמול הכביש (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 30-32). ומכיון שהסימון של מעבר החצייה שראה, כשהגיע למקום שוב, הוא סימון בגובה, אז במצב של סינוור, כשמורידים את הסוכך, שדה הראייה שלו היה מאוד מוגבל והוא הסתכל ממש קדימה ולמטה כדי לראות לאן הוא נוסע ולא הבחין בסימון של מעבר החצייה. עוד הוא סיפר כי נסע בכביש זה אולי 2-3 פעמים, כשגר בחיפה לפני כ-8 שנים, ואת הדמויות האלה לא ראה אלא כשכבר חלף את המעבר ורק בדיעבד היה מודע לכך שכבר עבר במעבר חצייה. לדבריו, הוא ראה את הדמויות רגע לפני שחלף, וכשהייתה התנגשות הוא הספיק לסטות קצת ימינה ומיד עצר את הרכב וחזר לראות מה קרה (עמ' 16 לפרוטוקול, שורות 1-7). הוא נשאל באיזה מרחק ראה את הדמויות הללו והשיב שהוא חושב שבמרחק של מטר, ושראה את הדמות ממש בזווית העין לפני הפגיעה (שורות 9-10).

21. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע לא הבחין בהולך הרגל כשהיה עוד במדרכה, שכן שדה הראייה היה פתוח, ולפי העד גוליק, עוד לפני הסינוור היה אפשר להבחין במעבר החצייה. הוא השיב כי לא ראה את השלטים של המעבר והיה מסונוור בצורה כזאת שהתרכז בנתיב שהוא נסע בו ישר ולמטה (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 3-7). עוד הוא נשאל האם הרכיב בעת הנסיעה משקפי ראייה, שכן רישיון הנהיגה שלו מחייב זאת. הוא השיב כי הוא לא הרכיב משקפי ראייה, משום שכשהוא מרכיב משקפיים זה מעוות לו לגמרי את שדה הראייה הקרוב בתוך המכונית וכי האופטומטריסט אמר לו שאם הוא רואה בעין אחת, הוא לא צריך משקפיים, אולם אין ברשותו אישור על כך (שורות 8-19).

22. עוד נשאל הנאשם באשר למהירותו בעת האירוע והשיב שלהערכתו נסע במהירות של 25-30 קמ"ש (שורות 26-27). הוא נשאל האם בהודעתו במשטרה אמר שנסע 40 קמ"ש והשיב "כי בדקתי איפה תיעצר המכונית כשלוחצים על הבלם" (שורות 28-29). כמו כן, נשאל האם ביום התאונה לא הבחין בתמרורים שמסמנים על מעבר חצייה וענה שלא (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 4-8). עוד הוא נשאל האם היה מדובר בסינוור קשה והאם היה במצב שלא ראה כלום כמעט. הוא השיב בחיוב ואמר שראה את הנתיב שלפניו (שורות 11-14). לאחר מכן נשאל מדוע לא נסע במהירות איטית מאוד או אפילו עצר את הרכב, אם הוא לא ראה ואין לו שדה ראייה לפניו. הוא השיב כי הייתה תנועה די-ערה על שני הנתיבים ולא עלה בדעתו לעצור (שורות 15-17).

23. ב"כ המאשימה ציינה בסיכומיה כי עדותו של הנאשם בבית המשפט והודעתו במשטרה מטילות ספק באמיתות ומהימנות דבריו. מדובר, לדבריה, בעדות המאופיינת בחוסר סבירות באשר לאופן התרחשות התאונה. בנוסף, יש סתירה, לדבריה, בין גרסתו במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט באשר למהירות שבה נסע בעת האירוע נשוא כתב האישום. בהודעתו במשטרה הוא ציין כי נסע במהירות של 40 קמ"ש (שורה 29 להודעתו) ובבית המשפט הוא שינה גרסתו וטען כי נסע במהירות של "אולי 25-30 קמ"ש" (עמ' 17 לפרוטוקול, שורה 27).

24. עוד ציינה ב"כ המאשימה בסיכומיה כי הנאשם טען בהודעתו במשטרה כי הוריד את הסוכך כ-10 מ' לפני מעבר החצייה ומכאן ברור כי לא היה דבר שהגביל אותו מלהבחין הן במעבר החצייה והן בהולך הרגל קודם לכן. בנוסף, טענה כי הנאשם לא האט ולא עצר בהתקרבו למעבר החצייה, וזאת על אף שמדובר במעבר חצייה המסומן באופן בולט וברור. ב"כ המאשימה טענה, ואף היפנתה לפסיקה בעניין זה, כי גם אם שדה הראייה שלו היה מוגבל כתוצאה מהסינוור, היה עליו לנהוג בזהירות מירבית ולא להמשיך בנסיעה רצופה, אלא להאט רכבו בצורה משמעותית ואף לעצור את הרכב. עוד נטען בעניין זה כי הנאשם נהג במהירות שאינה סבירה בהתקרבו למעבר החצייה, שכן מהירותו צריכה הייתה לתאום את הנסיבות, את תנאי הדרך ואת התנועה בה. על כן, ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בדיון.

25. ב"כ הנאשם ציין בסיכומיו כי על פי ממצאיו ועדותו בבית המשפט של הבוחן המשטרתי, עבודתו בזירה הייתה חסרה באופן משמעותי ואף נעשתה בניגוד לנהלים הברורים של משטרת ישראל. לטענתו, בין היתר, הבוחן ביצע ניסוי שדה ראייה שלא באותם תנאים כפי שהיו בעת קרות התאונה, ברכבו שלו ובתנאי ראות שונים לחלוטין; הוא לא ביצע מדידות בשטח; הוא העריך את המרחק מבלי להציב במקום ילד או דמות אחרת, שתשמש לו נקודת ייחוס לאופן התרחשות התאונה; הוא העריך את קצב ריצת הנפגע שלא בערך המקל עם הנאשם; וכן כי ערך את הדו"ח לאחר שלושה חודשים מיום קרות התאונה. לטענתו, שיטת העבודה של הבוחן אינה יכולה להביא לכל ממצא שניתן לתת לו תיקוף משפטי ראוי (סעיפים 1-3 לסיכומים).

26. עוד ציין ב"כ הנאשם בסיכומיו כי הולך הרגל עצמו ציין בהודעתו במשטרה כי לא חצה במעבר החצייה אלא קרוב אליו וכי עשה זאת בריצה ומבלי להסתכל לכביש. גם עדותו של העד גוליק, לדבריו, שפכו אור על נסיבות התאונה, הן באשר למרחק שבו, לטענתו, הופיעו הדמויות לראשונה - כ-10 מ' לפני מקום התאונה, והן באשר לשמש שסינוורה באופן קשה, כך שלא ניתן היה להבחין בדמויות (סעיפים 4-5 לסיכומים).

27. ב"כ הנאשם אף היפנה בסיכומיו לפסיקה רלוונטית. בבג"ץ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה (פורסם בנבו, ניתן ביום 6.8.14) ציין בית המשפט כי על פי עדות המומחה באותו תיק, לא היו בידיו נתונים כדי לקבוע האם התאונה הייתה, מבחינת הנהג, נמנעת או בלתי נמנעת, שכן הבוחן לא היה יכול להעיד בחקירתו הנגדית באיזה מהירות התאונה הייתה נמנעת, וכן לא היו ממצאים קונקלוסיביים בדבר היקף שדה הראייה עקב הדרך שבה בוצע השחזור באותו התיק.

28. עוד היפנה ב"כ הנאשם לעפ"ת 11917-11-16 טויבר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.12.16), שבו קיבל

כב' השופט ליפשיץ מבית משפט המחוזי בחיפה את הערעור על הכרעת הדין של בית משפט שלום לתעבורה בעכו וזיכה את המערער מהעבירות בהן הורשע. השופט קבע כי המאשימה לא עשתה די כדי להוכיח שמדובר היה בתאונה שניתן היה למנעה, עקב מחדלי החקירה שהיו באותו תיק, לרבות היעדר שחזור מצידו של הבוחן יחד עם המערער, כדי לבחון ולשחזר את גרסתו בתנאי אמת, כשאחת מטענותיו שם הייתה הסינוור על ידי השמש, בדומה למקרה שבפנינו. השופט ליפשיץ קבע כי החללים הראייתיים שהיו בתיק לא היו מחויבי המציאות והם הובילו לכך שאשמתו של המערער לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

29. ב"כ הנאשם אף ציין בסיכומיו כי הולך הרגל במקרה שבפנינו התפרץ לכביש, בלא להביט כלל אל הכביש ובניגוד לתקנה 111 לתקנות התעבורה, המטילה אחריות על הולך הרגל לרדת אל הכביש בבטחה בעת שהוא יורד מן המדרכה, בעוד שהנאשם נסע במהירות איטית יחסית (סעיפים 20-22 לסיכומים). עקב האמור לעיל, הוא ביקש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.

30. לאחר שעיינתי בראיות שהוגשו, שמעתי את העדים ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה לפיה לא הצליחה המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

31. בדו"ח הבוחן שהוגש (ת/9) ישנם חוסרים משמעותיים. ראשית, הוא נערך כחודשיים וחצי לאחר מועד התאונה. כמו כן, סעיף 3 בדו"ח, העוסק בתנאי מזג האוויר והראות בשעת המבחן, מציין כי מזג האוויר היה נאה והראות טובה וכי הוא נבדק בלילה ותאורת הרחוב פועלת ותקינה. מבחן זה נערך בשעות החשכה, ועל כך מעידות גם חלק מהתמונות שצילם הבוחן וצירף ללוח התצלומים (ת/12), בתנאי ראות שונים לחלוטין מתנאי הדרך בעת התאונה, שהתרחשה בשעה 15:30 בצהריים, וללא התחשבות בנתון המרכזי בתיק הנדון של סינוור חזק מהשמש, למרות שהבוחן ציין בחקירתו הנגדית כי "לא היה כל ספק שהיה סינוור בקרות התאונה" (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 9-10).

32. יתרה מכך, שדה הראייה על פי דו"ח הבוחן (סעיף 4 בדו"ח) היה למרחק של 100 מ' ויותר, ללא הגבלה או הפרעה, אולם הוא נבדק אף הוא בשעות החשכה ולא צוין בדו"ח כי הבוחן לקח בחשבון לצורך קביעתו את הסינוור החזק מהשמש בשעות הצהריים המאוחרות, כפי שהתרחש בעת התאונה. בנוסף לכך, לצורך קביעתו השתמש הבוחן ברכבו שלו ולא ברכב הנאשם וכן העריך את המרחק מבלי להציב במקום התאונה דמות, אשר תשמש לו נקודת ייחוס לאופן התרחשות התאונה.

33. סוגיה מרכזית נוספת, שהבוחן עומת בגינה בחקירתו הנגדית, היא מהירות הליכתו של הולך הרגל. הולך הרגל בהודעתו במשטרה ציין כי מהירות חצייתו בעת התאונה הייתה "בין הליכה מהירה לריצה" (שורה 14 להודעתו). על פי חוזר ההדרכה בעניין זה, הקובע טווח מהירות של 2-2.8 מ'/שנ', בחר הבוחן את הערך הממוצע (2.4 מ'/שנ') והסתמך עליו לצורך חישוביו. מכיוון שהולך הרגל אמר במפורש כי מהירות חצייתו הייתה גבוהה, ומכיוון שמקובל להסתמך על הערכים העליונים בטווח לטובת הנאשם, החלטתי בדיון מיום 15.2.16 שהעד יבצע חישוב חדש במהירות חצייה של 2.8 מ'/שנ' כדי לקבוע באיזה מהירות התאונה היא בלתי נמנעת. חישוב זה לא הועבר לצדדים ולבית המשפט עד כה, והיעדרו פגע ביכולתו של הנאשם להתגונן.

34. מלבד זאת, פרק המסקנות בדו"ח הבוחן קבע כי התאונה הייתה בלתי נמנעת (סעיף 4 למסקנות) וכי חישוב המהירות בה התאונה הייתה נמנעת היה כי על הרכב לנסוע במהירות של 33.5 קמ"ש (סעיף 5 למסקנות). בהבהרות לגבי התיק, שהוסיף הבוחן במזכר כ-7 חודשים לאחר התאונה (ת/10), ציין כי אין סתירה בין סעיפי המסקנות בדו"ח וכי במהירות של 33.5 קמ"ש מצד הנהג, התאונה הייתה נמנעת. דא עקא, נתון זה מבוסס על מהירות הולך הרגל של 2.4 ולא על 2.8. מכיוון שהבוחן לא סיפק לבית המשפט חישוב חלופי, הקובע באיזו מהירות נסיעה של הנהג התאונה הייתה נמנעת, בהסתמך על מהירות הולך רגל של 2.8, למרות שהתבקש לעשות זאת במפורש בהחלטתי בדיון מיום 15.2.16, הרי שנוטר ספק באשר למהירות הנסיעה הנדרשת, ולא ניתן להסתמך על המהירות שנקבעה בפרק המסקנות.

35. גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט התמקדה בטענת הסינוור מהשמש בעת התאונה, שלטענתו קיצר באופן משמעותי את שדה הראייה בכביש וגרם לו שלא להבחין בהולך הרגל. באשר למהירות נסיעתו בעת התאונה, הוא עומת בחקירתו הנגדית עם הסתירה שבין המהירות של 40 קמ"ש, שציין בהודעתו במשטרה, לבין המהירות של 25-30 קמ"ש, שציין בחקירתו בבית המשפט. אני נוטה בעניין זה להאמין לגרסתו הראשונה של הנאשם במשטרה ולקבוע כי מהירות נסיעתו הייתה 40 קמ"ש. יחד עם זאת, משהחלטתי כי לא ניתן לאמץ את המהירות שנקבעה על ידי הבוחן בדו"ח באשר למהירות שבה הייתה התאונה נמנעת, הרי שלא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי התאונה לא הייתה נמנעת גם במהירות של 40 קמ"ש.

36. עד התביעה שי גוליק, הנהג שנסע מאחורי רכב הנאשם, הוא עד נייטרלי. בהודעתו במשטרה ציין כי "הייתה שמש מסנוורת נורא" וכי שדה הראייה היה למרחק של כ-10 מ' קדימה בלבד (סעיפים 10-11 להודעתו). בעדותו בבית המשפט אישר גוליק את הדברים ואף טען כי ככל שהתקרב למקום התאונה, הדמויות של הולכי הרגל נראו יותר מעומעם בשל הסינוור. מדובר בנהג אמבולנס, המיומן בנהיגה ומכיר היטב, לטענתו, את הכביש הנדון, ועל כן הכיר את מיקומו של מעבר החציה, אך ציין בעדותו כי ייתכן שעקב הסינוור הנאשם לא הבחין בו (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 21-32). עדותו זו בפניי הייתה מהימנה ואני סבורה כי יש בה כדי לשפוך אור על נסיבות התאונה ולחזק את גרסתו של הנאשם.

37. לגבי מחדלי חקירה והשפעתם האפשרית על תוצאת ההליך, ראו ע"פ 721/80 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה (2) 466, שם זיכה בית המשפט העליון את הנאשם עקב מחדלי חקירה שנעשו בעניינו, וכן ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, ניתן ביום 18.5.06), שם נקבע דווקא כי אין בכוחם של המחדלים שהועלו כדי לעורר ספק באשמת המערער. בתחום דיני התעבורה, יפים לעניין זה דבריו של השופט רועי פרי מבית משפט שלום לתעבורה בתל אביב, שציין בת"ד (ת"א) 7056-12-14 **מדינת ישראל נ' אילביצקי** (פורסם בנבו, ניתן ביום 6.9.15) כי "מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי הנאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה, היורדת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה".

38. מסקנות דו"ח הבוחן נקבעו, כאמור, ללא ביצוע שחזור בזירה בתנאי ראות הדומים לתנאים שהיו בעת התאונה, לא לקחו בחשבון את הסינוור החזק מהשמש, שהיה לנגד עיניו של הנאשם, והסתמכו על ערך

ממוצע של מהירות חצייתו של הולך הרגל, מבלי לערוך חישוב חדש, על פי הערך הגבוה בתוך טווח ההנחיה ובהתאם להחלטת בדיון, שהיה בו כדי לסייע להגנת הנאשם באשר למהירות שבה היה עליו לנסוע כדי שהתאונה הייתה נמנעת.

39. לאור האמור לעיל, עולה כי אשמתו של הנאשם לא הוכחה מעל לכל ספק סביר, ומתחייב זיכוי מהמיוחס לו בכתב האישום.

40. המזכירות תמציא העתק נימוקי הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ז, 02 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.